

СУЧАСНІ АСПЕКТИ КРЕАТИВНОСТІ ТА ІННОВАЦІЙНОСТІ СИСТЕМ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЙ

Ірина Грабовська

*старший викладач кафедри економіки,
менеджменту та адміністрування*

Хмельницький національний університет (Україна)

Утвердження інноваційної моделі розвитку, пристосованої до вітчизняних умов, стає сьогодні визначальним пріоритетом державної політики. При цьому інноваційний розвиток можна охарактеризувати як процес трансформації національної економіки переважно через практичне розв'язання евристичних проблем та використання нових знань під час вирішення різноманітних ситуацій на основі єдності технологічних, організаційних і соціальних нововведень [1, с. 135].

У сучасних умовах глобалізації головною конкурентною перевагою кожного підприємства стає інноваційна спрямованість його діяльності. Використання інновацій є джерелом отримання високого прибутку на довгострокову перспективу, підвищення конкурентних переваг, розв'язання кризових ситуацій та проблем життєздатності в цілому. Що вищий рівень інноваційного потенціалу організації – ступеня її здатності до виконання завдань, які забезпечують досягнення поставленої інноваційної мети, реалізації інноваційного проекту, програми, інноваційних перетворень, а також втілення нововведень, то успішніше організація запобігає кризовим ситуаціям. Інноваційний потенціал підприємства визначають як за технічними чинниками, так і за управлінськими.

Появі інноваційних складників управлінської діяльності сприяло глибоке розуміння необхідності виділення управління як окремого інтегративного чинника впливу на кінцеві результати діяльності господарливих суб'єктів, без чого не можуть бути спроектовані і реалізовані найефективніші технології розвитку, раціональне використання виробничих, соціальних, інформаційних, фінансових, економічних та комерційних чинників успішної діяльності виробництва. Забезпечення результативності інноваційно-інвестиційних процесів та сталого розвитку господарливих суб'єктів значною мірою залежить від інноваційності і креативності систем управління, спрямованих на формування та підвищення інтеграційного управлінського впливу на інноваційну активність виробничих підприємств.

У сучасних умовах креативність та її чинники є детермінантами успішної управлінської діяльності, оскільки сприяють швидкому ухваленню рішень, розробленню оригінальних стратегій, впровадженню інновацій та реалізації інших важливих управлінських функцій. Творчий підхід до вирішення проблем, пов'язаних із виробничо-господарською діяльністю організацій є головним завданням креативного менеджера. Управлінська креативність – це соціально-професійна компетенція суб'єктів діяльності, що передбачає здатність до продуктивної активності, результатом якої є формування нових нестандартних підходів, технологій і методів здійснення функцій з управління соціальними групами і організаціями [4, с. 12].

Методи креативного менеджменту є сукупністю певних прийомів і способів управлінської діяльності, спрямованих на ухвалення нестандартних управлінських рішень для розв'язання складних проблем в умовах невизначеності, непередбачуваності, надзвичайних і кризових ситуацій.

Креативний менеджмент має скоординувати функціонування та взаємодію як внутрішніх, так і зовнішніх структурних елементів творчого процесу, створити певну інноваційну культуру. До особливостей креативного менеджменту належить необхідність створення тимчасових творчих колективів для формування банку нових ідей, а інноваційний менеджмент передбачає реалізацію найбільш ефективних і нетрадиційних ідей та доведення їх до практичної реалізації [3, с. 131].

Упровадження креативно-управлінських інновацій є важливим засобом для забезпечення високих конкурентних позицій підприємства. Водночас серед головних причин низької зацікавленості керівництва вітчизняних підприємств у впровадженні креативних інструментів і методів управління, зокрема креативно-управлінських інновацій, слід назвати такі: відсутність у менеджерів більшості підприємств культурно – управлінської свідомості щодо сприйняття і відкритості до креативно-управлінських інновацій та здатності проявляти ініціативу щодо їх упровадження; відсутність або неповна інформація стосовно суті пропонованих управлінських інновацій, механізмів їх реалізації та ефективності впровадження, можливостей їх тиражування; недостатня конкретизація, індивідуальне опрацювання та обґрунтованість управлінських новацій стосовно специфіки певних підприємств; відсутність наукової обґрунтованості, доцільності та ефективності, практичної апробованості пропонованих управлінських новацій; відсутність знань і науково-методичних рекомендацій щодо застосування креативних інструментів, методів і механізмів пухвалення управлінських рішень тощо.

Отже, питання поглибленої уваги до визначення креативності та інноваційності систем управління і тісний зв'язок процесу удосконалення управлінської функціональної діяльності з креативними методами її здійснення

можна успішно розв'язувати за появи й інтеграції нових ідей, створення нового та матеріалізації в напрямку реалізації процесів управлінських інновацій [2, с. 191].

Список використаних джерел

1. Бондар О. В. Ситуаційний менеджмент: навч. посіб. 2-ге вид., перероб. та доповн. Київ: Центр учбової літератури, 2012. 388с.
2. Зеніна-Біліченко А. С. Методичні аспекти інноваційного та креативного проектування управлінської діяльності. Вісник ХНАУ ім. В. В. Докучаєва. 2019. № 1. С. 189–201.
3. Валюх А. М., Окорський В. П. Креативний менеджмент: підручник. Рівне: НУВГП, 2017. 344 с.
4. Швець Г. О. Теоретичні аспекти креативного менеджменту. Менеджер. 2016. № 4. С. 54–61. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzhm_2016_4_10 (дата звернення: 12.03.2021).